

- הרחוב והבניינים
ריקים ממילא.

כולם בממ"דים,
מאזינים ל"גל הפתוח"
שמנסה להשחיל

בין "הודעה דרמטית" ל"הודעת רגיעה" איזשהו מארש פורימי,
שמשתק אחרי הבית הראשון לעוד דיווח חשוב ומציל חיים.

*

אז איפה בכל זאת תופס ההבדל בין יוסף לאשר. למה אשר צוהל
ושמח ממש כמו שציוו מרדכי היהודי ואסתר המלכה במגילה, ואילו
יוסף עצבני ומכונס?

ההבדל, כך נראה לי, נעוץ בתחפושות.

יוסף התחפש לאדמו"ר. לא סתם אדמו"ר של תחפושת - אדמו"ר
אמיתי לגמרי. יש לו שטריימל אמיתי, ובקיצה אמיתית, וגרביים
לבנות שהיו שלי ממש, והתכווצו בכביסה. הוא אדמו"ר אמיתי לגמרי.

אשר התחפש לחייל. יש לו אקדח. ורובה. קסדה. ושחפץ. הוא חייל
אמיתי - כמו בן מ"כפר השעשועים".

אבל התחפושת של אשר כל כך שונה משל יוסף,
כמעט כמו שאשר, בעל הדמיון הפורה, שונה מיוסף
ה"אמיתי" וה"לא מתפשר".

לאשר אין שום ספק שהוא איננו חייל - מיד
כשקניתי לו את האקדח הוא "כנס לזה", הרבה לפני
שהיו לו את שאר הפרטים. אשר, בדמיון הרחב והענק
שלו, הינו חייל של ממש - למי שעוד לא הבין. לכן,
כשרק קניתי לו את האקדח הקטן בשלושים ותשעים
- הוא היה שם מיד, ולגמרי.

הצעצועים מסביב לא נועדו להוכיח לעצמו את
היותו חייל. הם נועדו להוכיח לסביבה שלו שהוא
חייל. ועוד איזה חייל - חייל שלא מפחד משום דבר,
משום מחבל. הוא אפילו מאיים על אחיו הקטן אם
הוא לא יפסיק להפריע לו בעניינים שלו.

יוסף לעומתו חולם יום אחד להיות דמות רוחנית
בעלת השפעה וכוח. אוי, כמה שהוא חולם על זה.

יש לו כישרונות של מנהיגות - כבר ראיתי את זה בהיותו בן שנתיים.
אבל הגוף הקטן שלו, ועובדת היותו מתחת לגילי העשרים, מונעים
ממנו להיות מנהיג אמיתי כמו שהוא יכול.

אז הוא יושב וממתין, וחולם. יודע בתוך תוכו שהוא איננו אדמו"ר
ואיננו מורה ורב. הוא רק ילד חמוד, שמקסים לראות אותו חולם את
חלומותיו, ולהתוות לו דרך שתאכל את תוכו ותרוק את קליפתו
האדמורית.

אבל בפורים - יוסף הוא אדמו"ר. אדמו"ר אמיתי לגמרי, עטוף
בזנבות שועל מימי קדם.

כשיסתובב עם התחפושת ההדורה שלו בחוצות
העיר, ואנשים יראו כמה הוא מחופש היטב וכמה
הבגדים שלו מרשימים - אז יצליחו איכשהו להזרים
בו תחושה אדמורית אמיתית. הנה, אנשים מסביב
מכירים באדמורתו, הנה אנשים מסביב רואים
את לבושו השיראי האמיתי - וגלי הערכה וכבוד
מתעוררים בליבו היבש קמעה.

כעת, כשיוסף יושב בחדר ליד ה"חייל"
המדומיין והאחות שהיא בכלל "תות" -
הוא איננו אדמו"ר. כלל וכלל לא.

כי באמת באמת, בסדר ליבו

עלון מס' 130 תצוה-זכור תשפ"ו

ל'הסתבונן

מאמרי התבוננות והתחברות בעבודת הנפש והנשמה

פורים בחדר הממ"ד

יוסף ואשר לא כל כך שונים זה מזה, רק שאשר קטן יותר - בן חמש
- ויוסף כבר בן תשע. וההבדל כל כך גדול.

בפרט עכשיו, פורים לפני הצהריים, כאן בממ"ד.

החלון סגור לגמרי, גם הברזל הכבד מוגף. "פיקוד העורף" לא נותן
לצאת החוצה כרגע, ויותר נכון - זה לא ממש קשור אליו. הילדים
ממילא לא מעיזים לצאת מכאן. הם מרגישים כאן יותר
בטוחים. ואני - עוד מימי מבצע "עם כלביא" - למדתי
לא לריב, אלא להיות איתם לגמרי, להושיט להם יד
ולחבק אותם בדיוק היכן שהם מחליטים שנוח ובטוח
להם.

אבל עכשיו "פורים". לא עוד יום שגרתי שבו איראן
מעיפה טילים לכל עבר.

ס'איז פורים היינט - ס'איז פורים אויף דע וועלט!!

*

ובכל זאת, אני לא יכול להבטיח ש"פורים בעולם".

למרות שבלוח היהודי כתוב, חום על גבי כרומו,
שהיום - כן, היום ממש - חל יום הפורים. היום שבו
נחו היהודים ממלחמתם באויביהם. היום, שבשנים
כתיקונן אנחנו יושבים משפחה עם משפחה, ועיר עם
עיר - אפילו רחוקה מאוד, אפילו מאשדוד להר יונה
- וחוגגים את הפיכת עצת המן האגני, והשבת גמולו
בראשו. ומודים יחד לה' על הניסים שעשה לאבותינו,
בימים ההם בזמן הזה.

אולם מה ההשוואה בין עכשיו לכל השנים, אפילו שהיום פורים.
היום, אף אחד לא מעיז להוציא את האף מהבית. בקושי מהממ"ד.

בבוקר, ברגע של הפוגה, טסתי לשכן בקומה והבאתי לו משלוח
מנות. לקיים את מצוות היום.

זה היה כל כך אירוני - שלפתי את המשלוח המושקע מתוך שמונים
המשלוחים שסודרו בקפידה בארון כבר לפני שבועיים.

הבלעבוסטע הבכורה שלי. מפחדת שתהיינה בושות
ל"משפחתה הנכבדה", ומתרוצצת ב"גאולה" שבועות רבים
לפני שיחולו "מסיבות הפורים" בחדרים ובבתי
הספר, בשביל לסדר את הרעיונות
ה"מקוריים" וה"מרשימים" שצצים לה
במוחה המתבגר.

כמה היא השקיעה בהם,
במשלוחים הללו.

ועכשיו הם עומדים נבוכים בארון.
אני לא צריך אותם - ואני בטוח שאף
שכן מהקומה למטה והלאה לא יכעס
ולא יתפלא שלא הבאתי לו היום דגני
בוקר עם בקבוקן חלב מפוספס -

אני בודק את עצמי ואת מילותיי. פלא. מעולם לא היו בי מילים כאלו בפורים. בכלל, מעולם לא התפנה לי זמן בכלל לחשוב בפורים, האם אני כמו יוסף או כמו אשר. האם אני שמח בגלל שאחרים משמחים ומרקידים אותי, או שאני שמח כי אני שמח, ואחרים רק נדבקים ונסחפים בשמחתי???

אני שקוע בדיבורים האמתיים והפשוטים הללו. ולא שם לב, שהילדים מתאספים אט אט אל תוך ידי, ועל ברכיי.

ברקע נשמעת צפירה נוספת. עולה ויורדת. אבל אנחנו כאן. משפחה. קטנה. במדינה קטנה. בעיר קטנה. בחדר קטן. אבל אפוף באמת פשוטה ושלווה.

עכשיו, ברגע הזה, בממ"ד הזה - אני פותח את בקבוק היין. יוצק לכוס. אותה לאשר ולאדמו"ר הקטן שיושבים לידי; לחיים!!

*

אהה, זה סתם חלום. עוד לא בטוח שנשב בממ"ד, ועם טראמפ המשוגע שלנו - אולי בטוח שלא.

אבל אני כבר בניתי לי מקלט בתוך הלב. אני החלטתי להיכנס לשם בפורים. להאזין משם לקריאת המגילה. לשלוח משם מנות ומתנות לחברים ולאבינוים.

רק כשאהיה בטוח שאני שלו, והילדים שמחים בתוך המקלט הזה - אפתח את הדלת, ואצא לרחובה של עיר.

כדת היום: מְשֻׁפָּחָה וּמְשֻׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר.

נהלך ברגש

מילון רגשות, ניסוח והגדרה

תמחה את זכר זכר עמלק

הרגש הזה הוא גם תחושתי.

כששומעים את המילים הללו, עולים גם ריחות חזקים בדמיון, וגם תנועה פיזית מורגשת בלב.

תנועה של נקמה בעמלק שקירר את האמבטיה הרותחת.

תנועה של התכווצות מיוחדת מעמלק שחימם את התאווה המקוררת.

תקוה לימים הבאים שיעברו בשלום ובשמחה.

צפייה לראות את הילדים מרוצים סוף סוף מאיך שהם נראים. ייחול שהמשלוח יהיה מספיק מכובד, וימצא חן בעיני אלו שהביאו לנו גם כן משלוח...

ואולי כל זה ביחד נמצא דווקא בציווי של "תמחה את זכר עמלק".

תמחה את הציפיות השטותיות הללו, לקבל אישור והכרה מבחוץ, לפני שאתה מכיר ביופי שלך - מבפנים.

תמחה את זכר עמלק מתחת, ממעלה ממטה, מכל מקום שהוא לועג לך, לוחש לך ורודף אותך. במעשים, במחשבות וברגשות.

הוא יודע: אני אינני אדמו"ר המשרה את אורו וזיוו על אחרים, ואף לפי כל התחזיות לא אהיה אדמו"ר. אני בנו של "לא אדמו"ר", ונכדו של "מלמד בחדר".

*

מבעוד מועד הכנסנו כסאות, סיר עמוס ב"כרוב ממולא" שהכנו במקור בשביל בחורים ודומיהם שיבואו לאסוף כסף, בקבוק "מים בטעם", בקבוק יין, וכוסות.

ברגע האחרון גם הכנסתי את הבוקסה הקטנה. זו שקניתי במכירה שנערכה בחצר בית המדרש לפני שבועיים. היא עלתה 25 ש"ח, והיא משמיעה גחמות נחמדות. לא מתקרב ואף רחוק מאוד מהרמקולים הקבועים בקיר הסלון.

קעת כולנו יושבים כאן, בממ"ד.

וואהו, איזה דיכאון, איזה מן פורים זה, ריבוננו של עולם?? איפה הצהלה, איפה השמחה, איפה החיבוקים, איפה הריקודים, איפה החברים, ואיה האחים והדודים??

געוואלד!! איך נפלנו לכזה פורים שאפילו בשנות הקורונה לא היה כזה??

אני מנסה להדליק איזה משהו בנגן ולחבר אותו לבוקסה, אם אפשר לקרוא לה כך. הילדים אינם פנויים לשמוע. הם מבקשים לא כל כך ב"דרך ארץ" לכבותה, אבל אני מבין את המצב ולא דורש מהם "דרך ארץ" מיוחדת, כשהארץ לא מתנהלת בדרך בכלל.

מלחמה בפורים...

ביום שקבעו מרדכי ואסתר לדורות, להתרועע עם אחרים, להיפגש עם ידידים, לשמוח עם חברים, לרקוד עם משפחה ומשפחה ועיר ועיר - ביום כזה, להיות תקועים כאן בממ"ד.

לבד.

עם בקבוק יין שלאף אחד אין תעוזה לפתוח אותו.

*

כך אני יושב רבע שעה ועוד אחת, והשקט שכה זר ומנוכר לפורים - דוקר לי באוזן.

אין לי ברירה, אני חייב לעשות עם עצמי "חושבים". "חשבון נפש". לעשות את ה"פורים" ל"כיפורים":

'ריבוננו של עולם, אם נדבר גלויות; אני לא מצליח בכלל להכיל את העובדה שפורים היום. זה נראה לי הרבה יותר דומה ליום שלישי פרשת חיי שרה, מאשר יום הפורים.

אתה, ריבוננו של עולם, אתה הוא זה שהבאת לנו את החג הנפלא הזה, וציווית אותנו על ידי צדיקיך הקדושים לקיים את המצוות של היום הקדוש הזה בחזרות הלב ובדיבור חברים, משפחה וקהילה.

ועכשיו, טאטע, הבית שקט ואפילו קצת חשוך, אין בלון אחד לרפואה שתולה בהול או מעל הספה בסלון. כלום. אין לחיים! אין עקשן! אין צעקות! אין תפילות קולניות! אין בכלל מישהו באיזור שלי שמסוגל לעורר בי את השמחה הכבויה בליבי.

טאטע איך, איך קורה כזה דבר, איך אתה מרשה לזה, איך אתה מאפשר לעולם להילחם ביום הזה, ולהעיף אל הצד את כל המצוות הנהדרות של היום הזה, שאחר כך ממשיך את אורו הבהיר לכל ימות השנה.

מה, מה יתן לי כח מחר, מחרתיים, כשהסבב ממול איראן יסתיים, ואני אמצא את עצמי, בלי פורים ובלי שושן פורים. עם שגרה אחת ארוכה ואפורה מי"ד בטבת ועד - עד מתי??

*